

— Кой Онзи? — попиталъ дѣдо Пѣю.
 — Дето духа.
 — Тѣй ли? — зарадвалъ се дѣдото, — да вървие,
 — и три пѣти ударилъ калпака си о земята.

Изкочили навънъ, завикали, заихкали, люшнали се. Пипнали дѣда Пѣя за брадата, вдигнали го нагоре.

Жалко залаялъ Бѣлчо предъ вратата на воденичката.

Гледа дѣдо Пѣю — палатъ. Голѣмъ, мермеренъ палатъ. Тамъ живѣлъ Онзи, дето духа. Насрѣдъ двора курдисали трапеза, насѣдали сватбаритѣ — все дяволи. Черни като катранъ, съ остри рога. Свирятъ, пѣятъ, ядатъ и пиятъ. Дошло джуджето, поклонило му се:

— Добре дошѣлъ, свато!

— Добре заварилъ.

Подало му бѣклицата:

— Пий!

Дѣдо Пѣю надигналъ. Изкискали се всички дяволи. Въ това време нѣкъде забила силно черковната камбана.

— Бимъ! Данъ! Данъ!

Дѣдо Пѣю вдигналъ ржка и се прекръстилъ. Изведнажъ дяволитѣ хукнали — кой кждето му видятъ очитѣ. Сепналъ се старецътъ.

Гледа: стои на върха на стария кавакъ предъ воденичката, на най-тънкото клонче. А въ ржцетѣ си, на мѣсто бѣклица, държи единъ черепъ отъ магарешка глава.

А. Каралийчевъ.

